

ЮЛІАНА ЗЛАТКОВА
ГЛОБАЛНА КОМУНІКАЦІЯ

chitanka.info

Майката пред нея спокойно се разтоварваше продуктите върху магнитната лента. Тя нямаше откъде да знае, че Бистра е изпила седем кафета, от които ужасно ѝ се пишка. Цялото омазано, детенцето хапваше шоколад, седнало на пазарската количка. А Бистра висеше на опашката само за един хляб. Очакваше шефката да се върне от командировка всеки момент, а дойдеше ли си, кой знае колко щяха да откарат. Във всеки случай до след като затворят магазините. Щяха да идват и клиенти, да товарят от склада, а по закона на всемирната гадост в радиус от две автобусни спирки от офиса хляб можеше да се купи само в тази лъскав хипермаркет.

Вдиша и издиша дълбоко, пристъпи от крак на крак, пак пое дъх. Момченцето в количката я посочи с пръст и се засмя. Лесно му е на него. То си е с памперс. А ние, без памперсите? Няма да се давам, я, каза си Бистра, и геройски си изчака реда.

В тоалетната за щастие имаше свободна кабинка. Какво удоволствие! Тъкмо се убеди, че душата на човека е някъде около пикочния мехур, и телефонът ѝ звънна. Сто на сто шефката си беше дошла. За двеста лева на месец ще ѝ извади душата. Телефонът ѝ трябва да беше някъде на дъното на чантата ѝ — под портмонето, под несесерчето с гримове, ключовете, документите... Не можеше да го намери, а ѝ се налагаше да стиска и торбичката с хляба. Изсипа всичко на пода. Несесерчето не беше затворено, червилото ѝ се плъзна под вратата и се изгуби сред розовото великолепие на тоалетната. Нещо изхрущя и силно замириса на парфюм. Телефонът се приземи върху нещата ѝ и настойчиво я погледна със зелената си лампичка. Отвън в предверието някой пусна сешоара, но телефонът надвика шума му. С всяко следващо позвъняване звукът ставаше все по-нахален.

— Да! — каза делово в слушалката.

— На работа ли си?

Шефката нещо беше предразняла.

— Естествено, че съм на работа.

— Като ми каза, че си се развела, се зарадвах.

— Какво?

Сешоарът млъкна. Миризмата на парфюм стана непоносима, задушаваша. Беше се развела преди две години. Май не беше шефката.

— Камен се обажда.

Вчера през обедната почивка някой я извика по име на улицата. Обърна се и в пълния посребрял мъж насреща си едва позна Камен. Преди петнайсетина години ѝ беше шеф, но само за няколко месеца, защото тя роди, а после дойдоха промените и предприятието го закриха. Ако не я беше спрял, въобще нямаше да се сети, че го е познавала. Той ѝ се похвали, че е на някаква измислена длъжност в някое си министерство, ама кое беше, тя така и не запомни. Дори не си спомняше, че му е дала телефона си.

— А, здрасти!

— Винаги съм те харесвал, а вчера очите ти излъчваха нещо към мен.

— Не е удобно да говорим — каза Бистра, докато тъпчеше нещата си в чантата.

Извади от кутийката счупеното шишенце парфюм и го хвърли в тоалетната чиния.

— Няма да ти отнема много време. Разведен съм от двайсет и пет години, за щастие без деца. Не съм се женил повече, защото имам изисквания — дамата да е хубава, умна и да може да готви.

Трябваше някак да си вдигне прашките. Хвана торбичката с хляба със зъби, включи телефона на „свободни ръце“ и го остави на поставката за тоалетна хартия. Какво ли излъчваха сега очите ѝ? Гняв към дъщеря ѝ заради нейния мързел и яд за профукания парфюм. Нов можеше да си позволи чак на следващата заплата. Ако въпросният Камен я виждаше, кой знае какво щеше да прочете в погледа ѝ. Слава Богу, че не я виждаше!

— Разбирам объркването ти — неправилно изтълкува мълчанието ѝ мъжът. — Неочаквано е за теб. Ти си страстна жена, поне даденостите ти са такива. Да нямаш казашка кръв?

Нямаше как да му отговори, не и с торбичката в зъбите, но за него това май нямаше значение.

— Би могла да бъдеш перверзница в най-добрия смисъл на думата. Сексуално освободена. Жена като тебе на трябва да оставя чувствения си потенциал да дреме. Можем да опитаме да живеем заедно. Имам апартамент в центъра, вила, на държавна работа съм. И по-бедни от теб хора се женят и раждат деца.

Само това липсваше. От предверието се чу детски плач.

— Аз по принцип избягвам връзки с жени с деца, защото ме оставят на заден план, но... може би съм предопределен за теб. Ти от време на време ще сготвяш по някоя манджа, нали?

Успя да се загащи и пусна водата.

— Какво става? — попита той.

Имала бе неудачен брак с властен мъж. Не, благодаря, помисли си тя, вече съм била там. Стига толкова. От трън, та на глог, че е по-висок.

— Отвън минава кола — отвърна, след като хвана торбичката с ръка и най-после си освободи устата.

Не й се искаше той да разбере, че е слушала предложението му със смъкнати гащи. Не заради него, заради себе си, заради собственото си достойнство.

— Виж какво нещо е животът — кънтеше гласът му из тоалетната. — Вървиш си по улицата, някой те вика... и проблемите ти отпадат. Намерила си мъжка закрила. Няма нужда вече да работиш. За самотните жени работата е най-важното, нали? Ще оставиш детето при майка си, то е още малко, ще свикне.

— Дъщеря ми е на четиринадесет години.

„И за нищо на света няма да си вдигне задника да купи хляб, довърши на ум. И е убедена, че боклукът се изхвърля сам.“ Ръцете й, накачулени с чанта и с торбичка с хляб, вече бяха свободни до китките. Сложи си телефона до ухото.

— Е, не разбирам още от деца. Знаеш ли, че вече искам да имам свои.

— Камене, на колко си години?

На излизане от кабинката парченце стъкло изхрущя под краката й.

— На петдесет и девет. Разликата ни е точно двайсет години.

Майката от опашката пред касата я гледаше със зяпнала уста. Момченцето мажеше червилото, изтърколило се от несесерчето, по дрехите си и пишкаше на пода. Оказа се и то без памперс, горкото.

— Слушаш ли ме? — попита мъжът.

— На друга вълна съм.

— Друг мъж ли има?

— Не.

Няколко жени се бяха наредили на опашка. Възрастна дама си миеше ръцете. Майката видя локвичката в краката на сина си и го зашлеви, а той ревна колкото му глас държи.

— Бих могъл да те разбера, ако мислите ти са заети с друг мъж, но за какво друго би могла да мислиш? ... Дъщеря ти ли плаче?

— Не. На работа съм. Чакам клиенти.

Възрастната дама до мивката се изсмя. Бистра осъзна, че телефонът все още е на „свободни ръце“ и всичко се чува.

— Камене, изобщо не е моментът...

— Аз пък ще ти кажа, че друг момент няма да има — прекъсна я той. — Ти ме лъжеш. Не си на никаква работа. Чакала клиенти! За клиентите съм сигурен, че ги чакаш. За една кора хляб, нали? Аз проститутка в къщата си не искам!

Той прекъсна връзката. Жените от опашката я гледаха. Почувства се неудобно, но и някак силна. И колкото и да е глупаво, силата ѝ идваше от мизерните двеста лева. Не от тях самите. Не. Те се разпределяха от само себе си, щом ги получеше. Но си ги изкарваше сама. С честния си и почтен труд. Е, да, получи предложение в обществена тоалетна. Не на всекиго се случва. Е, и какво от това? Там ѝ е мястото на женитбата — в тоалетната.

А с детището ще се разправя довечера. Един хляб да не иде да купи принцесата! Всъщност... какво толкова? И тя ще мине по реда си. Ще си изкарва хляба и ще си го купува.

Бистра се усмихна на жените и си тръгна, а парфюмът ѝ, проникнал навсякъде, им остана за спомен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.